

JOHN VERDON

NECHTE

ȚĂBILA

SPĂT

ČÁST JEDNA

SIROTCI VRAŽDY

Prolog

Bylo nutné ji zastavit.

Narážky nezabíraly. Jemná varování nenacházela odezvu. Nastal čas přitvrdit. Provést něco dramatického, co by zapudilo jakékoli mylné výklady, a připojit k tomu jasný komentář.

Srozumitelnost onoho komentáře byla rozhodující. Nesměl zůstat prostor pro pochybnosti a bylo nutné učinit konec otázkám. Policie, média i ta naivní malá šťouralka... ti všichni museli jasně a jednoznačně pochopit obsah jeho poselství, aby se dokázali shodnout na jeho významu.

Zamyšleně se zadíval na žlutý blok před sebou a dal se do psaní:

Okamžitě musíte zastavit svůj nedomyšlený projekt. To, co máte v úmyslu dělat, nelze tolerovat. Glorifikujete ty nejdestruktivnější lidi na této zemi. Je výsměchem mé snaze dosáhnout spravedlnosti, pokud jsou glorifikováni zločinci, které jsem já popravil. Vývolává to neoprávněný soucit s těmi nejhoršími z nejhorších. To se nesmí stát. Nedovolím to. Deset let jsem spal v klidu, který mi přineslo to, čeho jsem dosáhl. V klidu, který mi přineslo mé poselství světu. V klidu, který mi přinesla spravedlnost. Donuťte mne, abych se opět chopil zbraně... A cena bude strašlivá.

Přečetl si, co napsal. Pomalu zavrtěl hlavou. Tón textu jej neuspokojoval. Vytrhl stránku z bloku a zasunul ji

do štěrbinu skartovacího zařízení vedle židle. Začal znovu psát, na čistou stránku:

Přestaňte s tím, co děláte. Okamžitě toho nechte a zmizte. Jinak opět poteče krev. A bude jí více. Dávejte si pozor: Nerušte můj klid.

Tohle se mu líbilo více. Ale stále to nebylo ono.

Bude třeba na tom ještě zapracovat. Vybrousit jádro sdělení. Aby nezůstaly jakékoli pochybnosti. Aby to bylo dokonalé.

A měl málo času.

KAPITOLA 1

Jaro

Francouzské dveře byly otevřené.

Od stolu, u něhož většinou snídali a u kterého nyní Dave Gurney stál, se naskýtal pohled na poslední ostrůvky zimního sněhu. Podobaly se zdráhavě se vytrácejícím ledovcům a mizely z pastviny, takže nyní již přežívaly jen v prohlubních a na stinných místech táhnoucích se podél okraje lesa.

Vůně čerstvě obnažené země a neposečené trávy z loňského léta pronikla až do velké kuchyně jejich venkovského domu. Bývala doba, kdy ho takhle vůně dokázala uvést do stavu vytržení, ale teď si jí sotva všiml.

„Co kdyby sis vyšel ven,“ prohodila Madeleine od dřezu, kde umývala misku od cereálií. „Na sluníčko. Je nádherně.“

„Jo, to vidím,“ odtušil Gurney a ani se nepohnul.

„Anebo si venku jenom tak sedni a vypij si tam to kafe,“ zkusila to znovu a odložila misku na odkapávač na kuchyňské lince. „Přišlo by ti to k duhu.“

„Hm.“ Kývl hlavou, aniž by tím vyjadřoval jakýkoli názor, a znovu usrkl z hrnku, který držel v ruce. „Tohle je stejná káva, jakou kupujeme vždycky?“

„Co je s ní?“

„Já jsem neřekl, že s ní něco je.“

„Ano, je to stejná káva.“

Povzdechl si. „Myslím, že jsem se nachladil. Posledních pár dní moc nevnímám, jak co chutná.“

Položila ruce na okraj dřezu a podívala se na manžela. „Měl bys víc chodit ven. Měl bys něco *dělat*.“

„Jasně.“

„Já to myslím vážně. Nemůžeš jenom dřepět doma a civět tady do zdi. Onemocníš z toho. Už teď je to na tobě vidět. Ozval ses té Connie Clarkeové, co ti volala?“

„Zavolám jí.“

„Kdy?“

„Až se na to budu cítit.“

Neměl ale dojem, že by taková chvíle měla v dohledné budoucnosti nastat. Poslední dny to s ním nestálo za mnoho. Posledních šest měsíců. Zdálo se, jako kdyby se po zraněních, která utřžil ve finále objasňování případu bizarní vraždy Jillian Perryové, odtáhl ode všeho, co bylo jakkoli spojené s normálním životem. Od drobných každodenních povinností, plánů do budoucna, lidí, telefonátů či jakýchkoli závazků. Až se nakonec dostal do stadia, kdy se mu nejvíce ze všeho zamlouvala čistá nepopsaná stránka v kalendáři zvěstující zase další měsíc, kdy nic nemusí, protože nikomu nic neslibil. Uzavření se před světem mu splynulo s pocitem svobody.

Objektivně si přitom uvědomoval, že to, co se s ním děje, není dobré a že v jeho svobodě není ani stopy po klidu, neboť to, co cítil ve vlastním nitru, bylo nepřátelství, nikoli vyrovnanost.

Do jisté míry onu podivnou entropii odvíjející nyní předivo jeho života a izolující jej od okolního světa chápal. Nebo by přinejmenším dokázal vyjmenovat jednotlivosti, které sám považoval za příčiny svého stavu. Takřka úplně nahoru by umístil zvonění v uších trápící jej od chvíle, kdy se probral z kómatu. Podle všeho ovšem začalo už o dva týdny dříve, kdy na něj byly v jedné malé místnosti vypáleny tři rány.

Vytrvalý zvuk v uších (který, jak mu vysvětlil specialista na ušní, nosní a krční medicínu, ovšem nebyl „zvukem“, ale spíše nervovou anomálií, kterou coby zvuk chybně interpretuje jeho vlastní mozek) se dal jen obtížně popsat. Vysoký tón, nepřilíš hlasitý a zabarvením připomínající lehce syčivý hlas jakéhosi hudebního nástroje. Jednalo se o tentýž jev, jaký je poměrně rozšířený

mezi rockovými hudebníky a válečnými veterány. Z anatomického hlediska představuje záhadu a kromě okamžiků, kdy sám spontánně ustoupí, je prakticky nevyléčitelný. „Upřímně řečeno, detektive Gurney,“ uzavřel všechno onen lékař, „vzhledem k tomu, čím jste prošel, a s přihlédnutím ke zranění a kómatu by se dalo říct, že vyjít z toho všeho jen se slabým zvoněním v uších je zatraceně šťastný výsledek.“

Proti takovému závěru nemohl Dave mnoho namítat. Jenomže mu to nijak neusnadnilo zvyknout si na sotva slyšitelný zvuk, který jej obklopol, když všechno ostatní utichlo. Zvláště velký problém to býval v noci. Zatímco ve dne se to vše dalo přirovnat k takřka neznatelnému pískotu vzdálené čajové konvice, obklopovala jej v noční tmě zlověstně chladná, kovově znějící zvuková kulisa.

A k tomu ještě ty sny. Klaustrofobické sny, které mu připomínaly, co prožíval v nemocnici. Vzpomínky na to, jak měl sádrovým obvazem znehybněnou ruku a jak obtížně se mu dýchalo. Sny, po nichž v něm zůstávala panika ještě dlouhé minuty poté, co se probudil.

Stále ještě měl necitlivé místo na pravém předloktí poblíž bodu, kde mu první střela útočnicka přerazila zápěstí. Pravidelně ono místo zkoumal v naději, že necitlivost už konečně ustupuje – anebo v temnějším dnech veden strachem, že se oblast bez citu dál rozšiřuje. Občas se dostavovala nepředvídatelná bodavá bolest v boku, kudy mu tělem prolétla druhá kulka. Kromě toho cítil, jak ho to svědí zevnitř – zhruba uprostřed hlavy na úrovni linie konečků zastřížených vlasů, kde mu třetí kulka roztrátila lebku. Ani poškrábat se tam vevnitř nedalo.

Snad největší nervozitu v něm ale vyvolával jiný důsledek prodělaných zranění: trvalá a nutkavá potřeba být ozbrojen. V minulosti nosil do služby zbraň jen proto, že to vyžadovaly předpisy. Na rozdíl od většiny policistů neměl ve střelných zbraních ani žádné zalíbení. Když pak po pětadvaceti letech od policie odešel, odložil spolu se zlatým odznakem detektiva i jakoukoli potřebu nosit napříště zbraň.

Dokud nebyl postřelen.

Když se ale nyní ráno oblékal, končil pokaždé a bez výjimky u malého pouzdra, které se upevňovalo ke kotníku a v němž začal nosit pistoli Beretta ráže .32. Nenáviděl tu utkvělou potřebu mít u sebe zbraň a zuřil nad proměnou, která se s ním udála a která jej nutila, aby tu zatracenou věc tahal všude s sebou. Doufal, že se celá tahle posedlost postupně sama vytratí, jenže až dosud tomu nic nenasvědčovalo.

K tomu všemu se mu ještě zdálo, jako kdyby v posledních týdnech viděl v očích Madeleine nové obavy. To už nebyl onen prchavý výraz plný bolesti a paniky, jaký zahlédl v nemocnici, anebo střídavé výrazy naděje a strachu, jež provázely počátky jeho rekonvalescence. Nyní šlo o cosi tiššího a hlubšího. Tohle byl jakýsi zpola ukrytý chronický strach. Jako kdyby se najednou stala svědkem čehosi děsivého.

Pořád ještě u stolu, dopil dvěma dlouhými loky kávu. Pak odnesl hrnek do dřezu a pustil do něho horkou vodu. Slyšel, jak Madeleine odešla chodbou do šatny, kde se dala do čištění bedýnky, kterou dala do domu pro kočku. Ta kočka sem přibyla nedávno z její iniciativy a Gurneyho napadlo, co si od toho manželka slibuje. Mělo ho to rozveselit? Myslela, že se začne zabývat životem jiného tvora, než byl on sám? Pokud bylo cílem tohle, pak to nezabralo. Kočka v něm nevyvolávala o nic větší zájem než cokoli jiného.

„Jdu si dát sprchu,“ oznámil.

Slyšel, jak Madeleine z šatny zavolala cosi, co znělo jako „jasně“. Nebyl si jistý, co přesně řekla, ale nenapadal ho jediný důvod, proč by se na to měl ptát. Odešel do koupelny a pustil si horkou vodu.

Dlouhá sprcha se spoustou páry... Dravý proud vody mu dlouhé minuty masíroval záda od krku až dolů, kde končí páteř. Svaly se uvolňovaly, vlasečnice rozšiřovaly, čistila se mysl i dutiny. Nádherný a povznášející pocit pohody.

Ve chvíli, kdy se znovu oblékl a vrátil se zpátky do kuchyně k francouzským dveřím, se jej začínal opět spon-tánně zmocňovat předchozí neklid. Madeleine byla ven-

ku na terase vydlážděné šedomodrým kamenem. Za ní se táhl malý kousek pastviny, který se začal po dvou letech sekání podobat trávníku. V hrubé bundě, oranžových teplácích a zelených holínkách si Madeleine razila cestu hlinou podél kamenných dlaždic. Co půl metru s vervou stoupala na rýč, vytyčovala jasně zřetelnou hranici a vyrývala ze země kořeny útočící divoké trávy. V jedné chvíli na něj upřela pohled, v němž se nejdříve zračilo, že ho zve, aby se k ní přidal, ale hned poté se její výraz proměnil ve zklamání nad tím, že se mu do čehokoli takového zjevně nechce.

Podrážděně se od ní odvrátil a přelétl pohledem dolů po svahu až ke svému zelenému traktoru, který stál zaparkovaný u stodoly.

Sledovala, kam se zadíval. „Tak mě napadlo: mohl bys traktorem zarovnat ty vyježděné koleje?“

„Koleje?“

„Tam, jak parkujeme auta.“

„Jasně...“ odtušil spěšně. „Asi jo.“

„Nemusí to být teď hned.“

„Hmm...“ Poslední zbytky duševní vyrovnanosti, kterou mu přinesla sprcha, se ztratily v nenávratnu, když proud jeho myšlenek doputoval k podivnému problému s traktorem, na který přišel před měsícem a na nějž se mu po většinu času dařilo nemyslet – až na ony paranoické okamžiky, kdy ho doháněl k šílenství.

Zdálo se, že si ho Madeleine upřeně prohlíží. Usmála se, odložila rýč a zamířila k bočním dveřím domu. Nepochybně proto, aby si v šatně zula boty, než vejde do kuchyně.

Zhluboka se nadechl a civěl na traktor. Snad podvacáté uvažoval nad tou záhadně poškozenou brzdou. Jako kdyby mělo jít o jakousi zlomyslnou souhru, zakryl slunce temný mrak. Zdálo se, že jaro přišlo a už je zase pryč.

KAPITOLA 2

Velikánská laskavost pro Connie Clarkeovou

Gurneyova venkovská usedlost se nacházela v sedle hřebenu na konci venkovské silnice za vesnicí Walnut Crossing v Catskillu. Starý venkovský dům tam stál v mírném jižním svahu. Pastvina zarostlá vysokou trávou jej dělila od rozlehlé červené stodoly a hlubokého rybníka lemovaného orobincem a vrbami. Za ním se zvedal les, v němž převládaly buky, javory a střemchy. Směrem na sever se táhla další pastvina až nahoru k borovému lesu a sérii několika malých lomů, v nichž se těžil šedomodrý stavební kámen, odkud se naskýtal výhled do sousedního údolí.

Počasí zde v Catskill Mountains se vyznačovalo mnohem větším sklonem k prudkým změnám než v New Yorku, odkud Dave a Madeleine pocházeli. A tak se nyní celá obloha proměnila v beztvárovou břidlicově šedivou deku, která zahalila kopce, a zdálo se, jako kdyby i teplota současně klesla během pouhých deseti minut o nejméně deset stupňů.

Spustilo se jemné mrholení smíšené se sněhem. Gurney zavřel francouzské dveře. Když je silněji přitlačil, aby mohl zastrčit západku, ucítil bodavou bolest na pravé straně žaludku. V následující chvíli to píchlo znovu. Už na to ale byl zvyklý. Tři ibuprofeny budou stačit. Zamířil do koupelny, kde měli lékárničku. Napadlo ho, že nejhorší na tom všem vlastně není fyzické nepohodlí. Horší mu připadalo vědomí vlastní zranitelnosti – fakt, že si uvědomuje, že může děkovat pouze štěstí za to, že je vůbec naživu.

Pojem štěstí nebyl něčím, co by měl právě lásce. Zdálo se mu, že se jedná o náhražku za vlastní schopnosti, dobrou tak pro hlupáky. Tentokrát mu náhodné štěstí si ce zachránilo život, jenže šťastná náhoda nebyla spojenem, na nějž by se dalo spoléhat. Znal mladší než on, kteří ve své štěstí věřili a sázeli na ně, jako kdyby to bylo cosi, co jim patří. Ve věku osmačtyřiceti let ale Gurney věděl až příliš dobře, že štěstí je prostě jen štěstí a že neviditelná ruka, jež rozhoduje o tom, kterou stranou nahoru dopadne mince hozená do vzduchu, je studená jako ruka mrtvolky.

Bolest v boku mu kromě toho připomněla, že měl v úmyslu zrušit blížící se schůzku s neurologem v Binghamtonu. Za necelé čtyři měsíce se s tím člověkem viděl čtyřikrát, přičemž tato setkání mu připadala čím dál méně smysluplná – pokud jejich jediným smyslem nebylo, aby Gurneyova pojišťovna mohla posílat peníze na účet někoho jiného.

Telefonní číslo na neurologa měl spolu s dalšími kontakty na lékaře ve stole ve své pracovně. Místo aby pokračoval v cestě do koupelny pro prášky, zamířil přímo tam, aby vyřídil telefonát. Zatímco vytukával číslo, představoval si v duchu onoho lékaře: ustavičně silně zaneprázdněného muže těsně před čtyřicítkou, s vlnitými, již zvolna mizejícími černými vlasy, malýma očkama, jakoby dívčími ústy, nevýraznou bradou, sametovými rukama, pečlivě upravenými nehty, drahými mokasíny, přezíravým chováním a bez jakéhokoli viditelného zájmu o to, co si snad Gurney myslí či co cítí. Trojice žen zdržujících se v neurologově recepci působila dojmem, že v nich lékař stejně jako pacienti a údaje na monitorech jejich počítačů vyvolávají setrvalý pocit zmatku a podrážděnosti.

Telefon na druhé straně linky kdosi zvedl po čtvrtém zazvonění. Ozval se hlas, v němž netrpělivost hraničila s pohrdáním. „Ordinace doktora Huffbargera.“

„Tady je David Gurney. Mám domluvenou schůzku a...“

Ostrý tón jej přerušil. „Počkejte, prosím.“

Kdesi v pozadí uslyšel zvýšený mužský hlas, o kterém si na chvíli myslel, že patří rozzuřenému pacientovi pronášejícímu jakousi dlouhou a naléhavou stížnost. Pak se ale jakýsi druhý hlas na cosi zeptal, načež se přidal ještě třetí hlas patřící komusi, kdo mluvil stejně rychle jako první a týmž pobouřeným tónem. Gurney si v tu chvíli uvědomil, že za zvukovou kulisu mohou zprávy v kabelové televizi, jejíž zásluhou se měnilo sezení v čekárně u doktora Huffbargera v nesnesitelný zážitek.

„Haló?“ promluvil nervózně Gurney. „Je tam někdo? Haló?“

„Moment, prosím.“

V pozadí se dál ozývaly neuvěřitelně přihlouple znějící hlasy. Gurney se už málem chystal zavěsit, když recepční znovu promluvila.

„Ordinace doktora Huffbargera, mohu pro vás něco udělat?“

„Ano. Tady je David Gurney. Mám s doktorem domluvený termín, který chci zrušit.“

„Datum?“

„Za týden ode dneška, dopoledne v jedenáct čtyřicet.“

„Můžete mi hláskovat vaše jméno?“

Skoro se už chtěl zeptat, kolik jiných lidí je objednáno na stejný okamžik dvacet minut před polednem, ale pak místo toho své jméno odhláskoval.

„A na kdy byste chtěl ten termín změnit?“

„Já ho nechci změnit. Já to chci jenom zrušit.“

„Vy si ale musíte domluvit jiný termín.“

„Cože?“

„Já mohu termíny doktora Huffbargera přesouvat, ale nemohu je rušit.“

„Ale já vlastně...“

Přerušila ho. Její hlas teď zněl podrážděně. „Jednou existující termín již nelze z našeho systému vymazat, pokud se místo něj nevloží jiné datum. Taková je politika našeho pana doktora.“

Gurney cítil, jak se mu vzteky napínají rty. Neměl by se tak rozčilovat. „Mně je ale jeho systém ukradený.“

A jeho politika taky," pronesl pomalu a stroze. „Pokládejte můj termín za zrušený.“

„Bude se vám ale účtovat poplatek za zmeškanou návštěvu.“

„To nebude. A pokud to Huffbagrovi nějak vadí, povězte mu, ať mi zavolá.“ Nervózně zavěsil. Na okamžik pocítil rozmrzelost, jak dětinsky zkomolil neurologovo jméno.

Co to se mnou sakra je?

Bodavá bolest v pravém boku nabídla částečnou odpověď. Připomněla mu rovněž, že měl původně namířeno k lékárnice – ještě než se rozhodl pro zacházku, aby zrušil návštěvu u neurologa.

Vrátil se do koupelny. Nelíbil se mu pohled na muže, který se na něho díval ze zrcadla na dvířkách lékárnicky. Čelo poseté vráskami, plet' postrádající barvu, netečné unavené oči.

Kriste!

Věděl, že by se měl vrátit ke každodennímu pravidelnému cvičení. Sedy lehy, sklapovačky, kliky, shyby. Udržovalo jej to v lepší kondici, než jakou se mohla pochlubit většina mužů polovičního věku. Člověk, který na něho civěl ze zrcadla nyní, však na osmačtyřicet let ve všech ohledech vypadal a Gurney z toho neměl radost. A neměl radost ani z toho, jak mu tělo den co den posílalo zprávy o své smrtelnosti. Netěšilo jej, jak se jeho introvertní povaha přetvářela ve snahu izolovat se. Neměl radost z... z ničeho.

Vzal si z poličky lahvičku ibuprofenu, vyklepal si tři hnědé malé pilulky do dlaně, zamračil se na ně a strčil si je do úst. Zatímco odpouštěl vodu a čekal, až poteče studená, uslyšel, jak v jeho pracovně zazvonil telefon. Huffbarger, pomyslel si. Anebo jeho ordinace. Ani se nepohnul, aby to šel zvednout. *K čertu s nimi.*

Pak uslyšel kroky Madeleine, jak schází po schodech. Vzápětí zvedla sluchátko. Udělala to přesně ve chvíli, kdy se hovor přepínal na jejich prastarý záznamník. Slyšel její hlas, ale nedokázal rozeznat slova. Zpola naplnil

malý plastový pohárek vodou a spláchl tři tablety, které se mu už začínaly rozpouštět na jazyku.

Měl za to, že Madeleine řeší jeho problém s Huffbargerem. Což by mu vyhovovalo. Pak ale uslyšel její kroky, jak jde chodbou a do ložnice, až nakonec prošla otevřenými dveřmi koupelny a v natažené ruce mu podávala bezdrátový telefon.

„Pro tebe,“ oznámila jen, předala mu telefon a odešla.

Očekával něco nepříjemného od Huffbargera nebo od některé z jeho nesnesitelných recepčních, a nasadil proto obranně úsečný tón. „Ano?“

Následovala vteřina ticha, než sluchátko promluvilo.

„Davide?“ Ten energický ženský hlas mu byl podivně povědomý, ale Gurneyově paměti se nedařilo spojit si s ním jakýkoli obličej.

„Ano?“ odtušil o něco vlídněji. „Omlouvám se, ale nedokážu si vás jaksi úplně zařadit...“

„Ale ne, jak jste mohl zapomenout? To mě vážně ranilo, *detektive Gurney!*“ Osoba na druhé straně linky vykřikla v žertem přehnaně ukřivděném tónu. A jemu se najednou veselé zabarvení a modulace hlasu spojily s konkrétní osobou: šlachovitou chytrou energickou blondýnkou s přízvukem z Bronxu a s lícními kostmi jako modelka.

„Connie! Proboha! Connie Clarkeová. To už je ale doba.“

„Šest let... Přesněji řečeno.“

„Šest let. Panejo.“ To číslo pro něj mnoho neznamenalo ani ho nepřekvapilo. Nevěděl ale, co přesně by měl říct.

Na to, jak se setkali, vzpomínal se smíšenými pocity. Novinářka na volné noze Connie Clarkeová o něm napsala oslavný článek pro časopis *New York*, poté co vyřešil smutně proslulou sérii vražd spáchaných Jasonem Strunkem. Bylo to pouze tři roky poté, co ho za vyřešení případu sériového vraha Jorgeho Kunzmana povýšili na detektiva první třídy. Její článek o něm byl po pravdě řečeno až příliš oslavný. Psalo se v něm o bezpočtu

zatčených vrahů a on sám v něm byl označován za „superpoldu z newyorské policie“. Už tato přezdívka sama o sobě se stala zdrojem zábavy pro řadu jeho kolegů, obdařených aspoň trochu větší představitivostí, kteří si na ni vymýšleli své vlastní variace.

„Jak se vede tam v té vaší poklidné zemi penzistů?“

Z hlasu poznal, jak se při otázce zašklebila, a usoudil z toho, že ví o jeho neoficiálním angažmá v případech Melleryho a Perryové. „Někdy je více klidu, jindy zase méně.“

„Páni! Tak tohle sedí! Myslím, že i tak se to dá formulovat. Odešel jste do výslužby po pětadvaceti letech u newyorské policie, pak jste se asi tak deset minut zašival v těch ospalých Catskillech, a najednou se ocitáte uprostřed jednoho případu vraždy za druhým. Mně to připadá, že jste jako magnet, který přitahuje těžké zločiny. Bomba! Jak to snáší Madeleine?“

„Před chvílí jste ji měla na drátě. Mohla jste se jí zeptat.“

Connie se zasmála, jako kdyby právě pronesl cosi ohromně duchaplného.

„A pokud zrovna neřešíte nějaký případ vraždy, jak vypadá váš typický den?“

„Není toho moc, o čem by se dalo mluvit. Vlastně nuda. Madeleine má pořád víc práce než já.“

„Pro mě je vážně těžké představit si vás v těch končinách jako z obrazů Normana Rockwella. Dave, který vyrábí javorový sirup. Dave stáčejší jablečný cider. Dave, jak vybírá vajíčka z kurníku.“

„Mám obavu, že bych vás zklamal. Žádný sirup, cider ani vajíčka.“ Obrázek, který mu vytanul na mysli, nabízel naprosto odlišný pohled na posledních šest měsíců. *Dave hraje si na hrdinu. Dave, co to schytl rovnou do těla. Dave, který se zatraceně dlouho sbírá dohromady. Dave, jenž sedí a poslouchá, jak mu zvoní v uších. Dave, který upadá do depresí, chová se stále víc nepřátelsky a izoluje se od světa. Dave, jenž vnímá každou pobídku k jakékoli aktivitě jako nesnesitelný útok na své vlastní právo*

zůstat paralyzovaným strašpytlem. Dave, který už nechce mít nikdy nic s ničím společného.

„A co budete dělat dneska?“

„Kdybych měl říct naprostou pravdu, Connie, tak toho bude zatraceně málo. Většinou se procházím tady kolem po pastvinách, občas seberu nějakou větev, která sem spadla během zimy, nebo hnojím zeleninové záhony. Samé takové věci.“

„To nezní špatně. Zním hodně lidí, kteří by si to s vámi vyměnili.“

Neodpověděl. Mlčel a myslel na to, že ticho by ji mohlo přimět, aby už přešla k důvodu svého telefonátu. Nějaký smysl mít musel. Vzpomínal si na Connie jako na srdečnou a upovídanou ženu, která ale současně nedělala nikdy nic bez důvodu. Její mozek, schovávající se pod větrem rozevlátými blondatými vlasy, nikdy nezahálel.

„Teď se asi divíte, proč se vlastně ozývám,“ řekla. „Je to tak?“

„Taková otázka mě napadla.“

„Volám, protože jsem vás chtěla požádat o laskavost. O *velikánskou* laskavost.“

Gurney se na okamžik zamyslel, načež se rozesmál.

„Co je na tom k smíchu?“ Na okamžik se zdála vyvedená z míry.

„Kdysi jste mi říkala, že je snadnější žádat o velké laskavosti než o malé, protože ty malé se snadněji odmítají.“

„Tak to nééé! Já nevěřím, že bych něco takového řekla. To mi připadá tak *manipulativní*. Naprosto *děsné*. To jste si musel právě teď vymyslet, že?“ Se smíchem přehrávala rozhořčení. Connie nebylo nikdy možné vyvést nadlouho z rovnováhy.

„Tak co pro vás můžu udělat?“

„Takže jste si to vymyslel! Já to věděla!“

„Ptám se ještě jednou: co pro vás můžu udělat?“

„No, je mi trapné o tom mluvit, ale je to fakt velikánská laskavost.“ Odmlčela se. „Pamatujete se na Kim?“

„Na vaši dceru?“

„Na moji dceru, která vás zbožňuje.“

„Prosím?“

„Neříkejte mi, že to nevíte.“

„O čem to mluvíte?“

„Ale no tak, Davide, Davide, Davide! Všechny ty ženy, co vás milují, a vy si toho ani nevšimnete.“

„Myslím, že jsem se s vaší dcerou ocitl v téže místnosti jednou v životě, když jí bylo... asi patnáct?“ Pama-toval si na ni jako na hezkou, ale současně velice vážně se tvářící dívku, která s ním a Connie jednou obědvala, když byl u nich na návštěvě. Do hovoru se tehdy skoro nezapojovala a pronesla sotva jediné slovo.

„Ve skutečnosti už měla sedmnáct. A dobře... ‚Zbožňovat‘ je možná přehnaný výraz. Připadal jste jí ale opravdu chytrý – a tohle pro Kim znamená hodně. Teď má třiadvacet a náhodou vím, že má o Daveu Gurneym, o tom superpoldovi, pořád hodně vysoké mínění.“

„To je vážně hezké, ale... já se pořád moc nechytám.“

„Samozřejmě že ne, protože dělám tolik řečí kolem toho, že vás chci požádat o super laskavost. Možná byste se měl posadit, protože to bude chvílku trvat.“

Gurney pořád ještě stál u umývadla v koupelně. Nyní zamířil přes ložnici do chodby a pak dál do své pracovny. Neměl ale chuť si sedat. Místo toho zůstal stát u okna. „Tak fajn, Connie. Už sedím,“ prohlásil. „Takže co se děje?“

„Nic zlého, vážně. Všechno je naprosto v pořádku. Kim dostala jednu neuvěřitelnou šanci. Říkala jsem vám už, že se zajímá o novinařinu?“

„Aby kráčela v matčiných stopách?“

„Proboha! Tohle před ní nikdy neříkejte, protože by se okamžitě rozhodla pustit se do nějaké úplně jiné kariéry! Myslím, že jejím největším cílem je získat na matce naprostou nezávislost! A zapomeňte na to, že by *kráčela* v mých stopách. Právě teď má šanci udělat obrovský *skok*. Takže mě nechte, ať se dostanu k podstatě věci, než se v tom zamotáte úplně. Právě teď dokončuje studium žurnalistiky na univerzitě v Syracuse. Od vás to tam nemáte daleko, že?“

„V sousedství to zrovna není. Možná tak hodinu a tři čtvrtě autem.“

„Jasně, což není tak strašné. A ani o moc horší než moje dojíždění do práce v New Yorku. Ale to je jedno. Ona si jako svou závěrečnou práci vymyslela projekt, který je cosi jako minisérie o obětech vražd. Nebo přesněji ani ne o samotných obětech, ale o jejich rodinách, o dětech. Chce se podívat na to, jak člověka dlouhodobě poznamená, pokud má rodiče, který byl zavražděn, aniž by se pak cokoli vyšetřilo.“

„Aniž by se...“

„Přesně tak. Všechno to mají být případy, kdy se nepodařilo chytit vraha. Takže ta rána se nikdy skutečně nezahojila. Bez ohledu na to, kolik času uplynulo, přetrvává v jejich životech jeden jediný a ze všeho nejsilnější emocionální faktor: obrovské silové pole, které už navždy všechno změní. Dala té sérii název *Sirotci vraždy*. To je úžasný nápad, co myslíte?“

„Připadá mi to jako zajímavá myšlenka.“

„*Velice* zajímavá. Jenomže já jsem zatím vynechala tu největší pecku. On to už totiž není jenom nápad. Bude se to *realizovat*! Začalo to jako akademický projekt, ale na jejího školitele udělal takový dojem, že jí pomohl přetvořit původní nástin do podoby skutečného návrhu programu. Donutil ji dokonce, aby si u několika osob, o něž se zajímala, zajistila exkluzivitu, aby to měla pojištěné. Pak všechno přeposlal prostřednictvím svého kontaktu na produkci v televizi RAM. A hádejte, co se stalo? Ten člověk z RAM to chce! Přes noc se tak jedna původně ptákovina proměnila v profesionální šanci, za jakou by byli ochotni i lidé s dvaceti lety praxe klidně zabíjet. RAM je v téhle branži jednička.“

Podle Gurneyova mínění byla televizní stanice RAM spíše organizací nesoucí hlavní díl odpovědnosti za proměnu tradičního zpravodajství v urvaný, nevkusný, povrchní a nebezpečně manipulativní karneval chrlicí poplašné zprávy. Potlačil ale nutkání říci to nahlas.

„Takže teď asi přemýšlíte,“ pokračovala Connie vzru-

šeně, „co má tohle všechno společného s mým nejoblíbenějším detektivem. Je to tak?“

„Čekám.“

„Dvě věci. Zaprvé bych potřebovala, abyste se jí koukl přes rameno.“

„Co tím myslíte?“

„Že byste se s ní třeba sešel. Ať si uděláte představu o tom, co dělá. Abyste se podíval, jestli se v tom odráží svět obětí vražd tak, jak ho znáte vy. Pro ni je to obrovská šance. A pokud v tom nenaseká příliš mnoho chyb, má do budoucna neomezené možnosti.“

„Hm.“

„Znamenalo to zamručení, že to uděláte? Uděláte to, Davide? Prosím?“

„Connie, já ale o novinářině vůbec nic nevím.“ A to, co věděl, ho většinou plnilo nechutí. Znovu si to ale nechal pro sebe.

„O tu novinářskou část se postará ona sama. Pokud jde o inteligenci, je rovnocenná s kýmkoli, koho znám. Jenže je to ale pořád ještě dítě.“

„Čím mám tedy přispět já? Stářím?“

„Reáliemi. Znalostmi. Zkušeností. Úhlem pohledu. Neuvěřitelnými znalostmi, které vycházejí z... kolik bylo těch případů, kde šlo o vraždu?“

Neměl dojem, že to chce opravdu slyšet, a tak se ani nepokoušel odpovědět.

Connie mluvila dál, s rostoucím vzrušením. „Ona je super schopná. Jenže schopnosti nejsou totéž co životní zkušenosti. V tuhle chvíli natáčí rozhovory s lidmi, kterým někdo zavraždil některého z rodičů nebo jiného blízkého člověka. A potřebuje, aby se na to dokázala dívat realisticky. Potřebuje, aby to dokázala vnímat v širším kontextu. Chápete, jak to myslím? Pro ni je toho strašně moc v sázce. Musí toho proto vědět co možná nejvíc, kolik je jenom možné.“

Gurney si povzdechl. „Bůh ví, že pokud jde o zármutek, smrt nebo ztrátu blízkého člověka, jsou kolem toho tuny různých věcí...“

Skočila mu do řeči. „Jasně. Jasně... to znám. Jednotlivé fáze žalu, jak se o tom mluví v populárně podávané psychologii. Pět fází zármutku a všechny ty kecy kolem. To ona ale nepotřebuje. Ona potřebuje někoho, kdo ví něco o *vraždě*. Kdo někdy viděl oběti, kdo mluvil s jejich rodinami, díval se těm lidem do očí, kdo zná tu hrůzu. Potřebuje někoho, kdo tohle všechno *zná*. A ne někoho, kdo o tom jenom napsal nějakou pitomou knížku.“ Rozhostilo se dlouhé ticho. „Tak uděláte to? Stačí, když se s ní jednou setkáte. Jenom se mrkněte na to, co už má a na co se chystá zaměřit. Podíváte se, jestli to podle vás dává smysl?“

Když pohlédl oknem na pastvinu, připadala mu představa, že by se měl setkat s dcerou Connie, aby přezkoumal kvalitu její jízdenky do světa televizního bulváru, jako ta nejméně lákavá věc na celém světě. „Vy jste ale říkala, že ty věci jsou *dvě*, Connie. Co je ta druhá?“

„No...“ Její hlas ztratil na energičnosti. „Možná máme problém s bývalým přítelem.“

„Jaký problém?“

„To je právě ta otázka. Kim se snaží tvářit nezranitelně, chápete? Jako že se nikoho a ničeho nebojí.“

„Ale...?“

„Ale ten magor na ni zkouší opravdu hodně hnusné triky.“

„Jako třeba?“

„Jako třeba že vniká k ní domů a bere jí tam věci. Jednou mi začala povídat cosi o tom, jak se jí ztratil nůž a pak se zase později našel. Když jsem se z ní ale snažila vydolovat víc, nic mi už neřekla.“

„Tak proč myslíte, že to téma vůbec nadhodila?“

„Možná chce pomoc, ale současně o ni nestojí a nemůže se rozhodnout.“

„Má ten magor nějaké jméno?“

„Robert Meese je jeho skutečné jméno. Sám si ale říká Robert Montague.“

„Má to nějakou spojitost s tím jejím televizním projektem?“